

Arrest

nr. 101 018 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 2 januari 2012 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 3 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 31 mei 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest met nummer X van 10 oktober 2012 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus .

1.5. Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Verzoeker dient op 13 november 2012, samen met zijn vader en stiefmoeder en zijn minderjarige broers en zussen, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf en dit op grond van de medische problemen van zijn stiefmoeder.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [...], administratief assistent wordt aan

de genaamde [...], geboren te [...], op [...] die de Russische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/10/2012

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 03.01.2012. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 10.10.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 22.10.2012.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Zijn asielaanvraag van 03.01.2012 werd verworpen op 10.10.2012. Hij heeft bovendien geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.10.2012. Reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

3.2. Verweerder werpt een exceptie van onbevoegdheid op ten aanzien van de beslissing tot vrijheidsberoving. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is deze beslissing enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze component van de beslissing. De exceptie van verweerder is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Bij het nemen van de beslissing is er dan ook de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.e., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

In casu blijkt dat verzoeker (als lid van het kerngezin) omwille van de medische problemen van de stiefmoeder, een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen had ingediend op 13.11.2012 (stuk 3).

De bestreden beslissing rept evenwel met geen woord over deze op dat ogenblik lopende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van de stiefmoeder. Pas tijdens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd voorgehouden dat op 14 december 2012 een onontvankelijkheidsbeslissing zou zijn genomen, doch zulks neemt niet weg dat op het ogenblik van de genomen beslissing verzoeker nog steeds in procedure was en er derhalve met deze aanvraag rekening had moeten houden.

Aldus kan worden vastgesteld dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Ook in de rechtspraak werd reeds vastgesteld dat zelfs een belemmering van een vlotte repatriëring de verwerende partij niet vrijstelt van haar motiveringsplicht ten aanzien van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die reeds anderhalve maand was ingediend voordat de bestreden beslissing getroffen werd (RvV 39.975, 9 maart 2010).

Dat verwerende partij dan ook eerst een beslissing had moeten nemen ten aanzien van de 9ter-aanvraag van het hele gezin alvorens de bestreden beslissing af te leveren, minstens j 'had moeten motiveren, hierbij rekening houdend met artikel 8 EVRM, waarom verzoeker ' toch, niettegenstaande de lopende medische regularisatieaanvraag, onderwerp kon zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (quod non: zie infra tweede onderdeel).

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat ook artikel 74/11 § 1, tweede lid Vw. is geschonden aangezien verzoeker gelet op de lopende 9ter aanvraag van het gezin, nog geen actieve verplichting tot terugkeer had, zodat het opleggen van een inreisverbod gedurende drie jaar weinig redelijk is (schending artikel 74/11 § 1, tweede lid Vw., van de materiële motivering, minstens van het

redelijkheidsbeginsel, nu het weinig redelijk is van verzoeker te eisen dat hij gedurende drie jaar niet in de Schengenzone mag terugkeren, terwijl de overige gezinsleden mogelijks gedurende die periode in België zullen verblijven gelet op de medische aandoening van de stiefmoeder en de thans op 20.12.2012 ingediende tweede asielpcedure). Dienaangaande moet overigens worden benadrukt dat ten aanzien van de overige gezinsleden geen bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Aldus werd ook geen rekening gehouden met het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (cf. infra).

Dat de in het middel opgeworpen beginselen en plichten dan ook geschonden zijn.

TWEEDE ONDERDEEL

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat verwerende partij bij afleveren van de bestreden verwijderingsbeslissing geen rekening heeft houden met de gevolgen voor verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM.

Dat in deze het overigens niet voor betwisting vatbaar is dat verzoeker een kerngezin vormt met zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen en steeds van hen afhankelijk is geweest. Verzoeker werd daarenboven (als enige van het gezin, niettegenstaande de vader ook aanwezig was) door de politie van Temse opgepakt in de gezinswoning. Bovendien staat vast dat indien verzoeker alleen terugkeert naar zijn land van herkomst, hij geen familie heeft die hem verder kan opvangen. Zijn moeder is overleden toen hij 12 jaar oud was en de overige gezinsleden verblijven in België.

De Raad oordeelde in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook terecht dat het feit dat de gezinsband op geen enkel moment lijkt doorbroken en de reële banden tussen verzoeker en de familieleden met wie hij samenwoont wijzen op de overstijging van de normale affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, op het bestaan van een gezinsleven duidt in de zin van artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verwerende partij bij het nemen haar beslissing dan ook rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privé leven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Verzoeker erkent dat het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voorzover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk (zie RvV 30 november 2011, nr. 71 086).

Dat verwerende partij dan ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om verzoeker, gelet op zijn effectieve samenwoning en afhankelijkheid van vader en stiefmoeder, gedwongen terug te doen keren. In casu is duidelijk dat verwerende partij geen afdoende afweging heeft gemaakt tussen het doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk, nu zij duidelijk geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Ook artikel 74/13 Vw. schrijft overigens voor dat alvorens een beslissing wordt genomen tot verwijdering van een onderdaan van een derde land, er rekening moet worden gehouden met het gezin- en familieleden (volgens de parlementaire voorbereidingswerken van de Kamer, 53K1825001, Wetsontwerp dd. 19.11.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenbehoud, te vinden op <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/53/1825/53K1825001.pdf>, p. 24, houdt zulks in dat er rekening moet worden gehouden met de eenheid van het gezin, hetgeen in casu niet is gebeurd (miskennis van artikel 74/13 Vw., alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht).

Daarenboven kan niet worden betwist dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn vader en minderjarige broers en zussen nimmer op eenzelfde manier zal kunnen worden verder gezet wanneer er uitvoering wordt gegeven aan de bestreden beslissing waardoor verzoeker gedurende 3 jaar niet in de Schengenzone mag terugkeren, terwijl de overige gezinsleden mogelijks gedurende die periode in België zullen verblijven gelet op de medische aandoening van de stiefmoeder, de onmogelijkheid van afdoende medische verzorging in haar land van herkomst en de thans op 20.12.2012 ingediende tweede asielprocedure. Gelet op het feit dat verwerende partij, noch aan de vader en stiefmoeder, noch aan de minderjarige broers en zussen van verzoeker eenzelfde beslissing met inreisverbod heeft afgeleverd, moet worden aangenomen dat de wettigheid van het inreisverbod gedurende 3 jaar is aantast, gelet op een miskennis van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft immers een weinig coherente houding ingenomen met betrekking tot de verschillende leden van eenzelfde gezin die zich allen in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie bevinden.

Zulks werd overigens ook terecht aanvaard door de Raad in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

'Het feit dat de gezinsband op geen enkel moment lijkt te zijn doorbroken, en de reële banden tussen verzoeker en de familieleden met wie hij samenwoont lijkt te wijzen op de overstijging van de normale affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en wijst prima facie op het bestaan van

een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Daarbij mag zeker niet uit het oog worden verloren dat de verwerende partij in haar nota het bestaan van een gezinsleven niet uitdrukkelijk betwist.

(...)

Ter zitting legt de verwerende partij een beslissing voor van 14 december 2012, luidens dewelke de voormelde medische regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing gaat niet vergezeld met een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de andere gezinsleden. De enige logische conclusie die daaruit lijkt te kunnen worden getrokken is dat de verwerende partij het thans niet opportuun acht om de overige gezinsleden van het grondgebied te verwijderen, of zelfs redenen ziet om dat zeker niet te doen. In die optiek moet er dan ook van worden uitgegaan dat de verwerende partij, door haar handelwijze, minstens impliciet te kennen geeft dat er mogelijke hinderpalen zijn voor de verwijdering van verzoekers gezinsleden, waaruit dan vanzelfsprekend ook voortvloeit dat er hinderpalen zijn voor verzoeker om zijn gezinsleven elders voort te zetten, nu het bestaan van dat gezinsleven hiervoor reeds werd erkend. In de huidige stand van het geding, en mede gelet op de weinig coherente houding van de verwerende partij met betrekking tot de verschillende leden van een gezin die zich allen in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie bevinden, kan er dus van worden uitgegaan dat de overheid in casu de op haar rustende positieve verplichting die in wezen voortspuit uit haar eigen handelen, heeft miskend en dat dit onder meer de wettigheid van het inreisverbod gedurende drie jaar aantast. Een schending van artikel 8 EVRM lijkt prima facie te zijn aangetoond. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.'

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen en artikelen is het dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen gelet op de voorhanden zijnde gegevens. Terwijl deze beslissing afdoende werd gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een lopende aanvraag 9ter - die overigens op 14.12.2012 onontvankelijk werd verklaard - had moeten afwachten alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Verder dient beklemd te worden dat geen enkele wet voorziet in de schorsende werking van een aanvraag om machtiging tot verblijf, zolang deze niet onontvankelijk werd verklaard.

Vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.V.V., nr. 43.225 van 11 mei 2010; R.v.V. nr. 48.402 van 22 september 2010; R.V.V., nr. 51.817 van 29 november 2010; R.V.V., nr. 51.512 van 24 november 2010).

Het indienen van een aanvraag op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen, (cfr. R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Zijn bewering als zou er geen verplichting tot terugkeer bestaan bij een hangende aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, en als zou in de bestreden beslissing dienen te zijn gemotiveerd omtrent een hangende aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, die nochtans geen enkele wijziging aanbrengt aan zijn verblijfstoestand of die van zijn (beweerde) gezinsleden, kan niet worden aangenomen.

Verzoeker meent voorts dat het opleggen van een inreisverbod 'weinig redelijk' zou zijn, wanneer er sprake is van een (met betrekking tot familieleden) hangende aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt ter ondersteuning van het inreisverbod: [...]

Dit geheel conform voormeld artikel 74/11 van de wet, dat als volgt luidt: [...]

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de beslissing inzake het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd is. Terwijl de gemachtigde vanzelfsprekend niet gehouden is om de motieven van de motieven weer te geven; de formele motiveringsplicht houdt zulke verplichting niet in.

'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verwerende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'.

"Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Terwijl verzoeker evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan voorhouden.

[...]

Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, zonder dat hierover expliciet moet worden gemotiveerd.

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu. rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind,

het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft. ” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verzoeker maakt de door hem voorgehouden schending van de artikelen 74/11, §1, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins aannemelijk.

Terwijl de verwerende partij tot slot nog laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

In een tweede onderdeel meent verzoeker dat bij het aflevering van de bestreden verwijderingsbeslissing met inreisverbod geen rekening zou gehouden zijn met de gevolgen hiervan voor verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: [...]

Verzoeker slaagt er echter niet in dergelijk gezinsleven aannemelijk te maken.

Dienomtrent laat de verwerende partij gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen verondersteld wordt, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.e.be).

Verzoeker toont aan de hand van geen enkel concreet element het voorhanden zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan, zodat hij geenszins heeft aangetoond dat de band die hij zou hebben met zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij laat gelden dat het feit dat verzoeker samen met zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen in België is aangekomen en met hen samenwoonde niet kan volstaan als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. ” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Dit geldt des te meer nu door verzoeker ook geen concrete elementen worden aangedragen die van aard zijn om bijzondere affectieve banden aan te tonen. Verzoeker geeft nergens aan dat hij mantelzorger zou zijn voor zijn stiefmoeder, of voor een ander gezinslid, toont niet aan dat hij voor andere gezinsleden de zorg zou hebben, zij het financieel dan wel emotioneel.

Dat verzoeker met zijn (eveneens illegale) familieleden samenwoonde, kan net zozeer zijn ingegeven door financieel-economische redenen, hetgeen ten andere zeer aannemelijk is, gelet op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en zijn familieleden.

In die omstandigheden wordt een gezinsleven niet aangetoond.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft en de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. ” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. ” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat ten aanzien van verzoekers vader, stiefmoeder, broers en zussen op 03.01.2013 een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) werd genomen, waarbij verzoekers gezinsleden tevens het bevel kregen om ten laatste op 10.01.2013 het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij laat dienvolgens gelden dat dient te worden vastgesteld dat er geen sprake is van hinderpalen die aan een mogelijke verwijdering, dan wel aan het uitbouwen van een leven elders als gezin in de weg staan.

Aangezien noch verzoeker, noch zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen over een verblijfstitel beschikken om in België te blijven, lijkt het voortzetten van het familiaal leven in Rusland dan wel elders niet onmogelijk.

Geheel ten overvloede wijst de verwerende partij nog op het volgende:

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eisen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.” (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. [...]”

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verder bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt, onder meer, dat verweerder bij het afleveren van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de gevolgen voor verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij geeft aan dat hij samen met zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen een kerngezin vormt en dat hij als gevolg van de bestreden beslissing zal worden gescheiden van dit kerngezin. Hij stelt dat niet betwist kan worden dat zijn gezinsleven niet op dezelfde manier zal kunnen worden voortgezet indien hij wordt teruggeleid en gedurende drie jaar de toegang tot het grondgebied zal worden ontzegd, nu ten aanzien van de overige leden van het kerngezin geen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en terugleiding werd genomen. Verzoeker is van oordeel dat verweerder een weinig coherente houding heeft ingenomen met betrekking tot de verschillende leden van eenzelfde gezin die zich allen in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie bevinden. Verzoeker betoogt dat *“het de taak van de administratieve overheid [is], om vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben”*. Hij geeft aldus aan dat rekening diende te worden gehouden met zijn gezinsleven bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen op geen enkele wijze blijkt.

De Raad stelt vast dat uit de stukken die voorliggen niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van familieleden van verzoeker in België, met name zijn vader, stiefmoeder en minderjarige broers en zussen. Zo is in de bestreden beslissing zelf – waarbij verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en waarbij hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd – geen enkele overweging hieromtrent opgenomen. Het is verder ook niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als enige van de familie een dergelijke beslissing kreeg.

Cruciale vraag die hier rijst is of er tussen verzoeker en voormelde familieleden een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM en of er voldoende aanwijzingen in deze zin waren in het administratief dossier zodat van verweerder kon worden verwacht dat deze hiermee rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing.

Verweerder stelt – onder verwijzing naar het arrest Mokrani *t.* Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 15 juli 2003 – terecht dat volgens het EHRM de betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De nuancering dringt zich hierbij evenwel op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de band van afhankelijkheid van jongvolwassenen, zoals verzoeker, en hun ouders veelal wordt aangenomen indien deze nog inwonen bij hun ouders en nog geen eigen gezin hebben gesticht (EHRM 23 juni 2008, Maslov *t.* Oostenrijk).

In casu is verzoeker geboren op 9 maart 1991 en was hij 21 jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde tot aan zijn vertrek naar België in zijn land van herkomst bij zijn vader, stiefmoeder, broers en zussen te hebben ingewoond en dat hij eveneens tot op het moment van zijn vasthouding – uitgezonderd een zeer korte scheiding van ongeveer één maand – in België met voormelde familieleden samenleefde. Ook blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij geen bestaansmiddelen heeft en zijn reisroute naar België door zijn familie werd betaald. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoekers stiefmoeder een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indiende in haar eigen naam, evenals voor de “*personen met wie [...] [zij] een kerngezin vormt*”, waarbij verzoeker werd opgenomen als persoon met wie zij een kerngezin vormt. Door middel van deze aanvraag werd aldus duidelijk aangegeven dat verzoeker en zijn familieleden van oordeel waren dat, ondanks de meerderjarigheid van verzoeker, er nog steeds sprake was van een kerngezin. Op grond van de stukken van het dossier blijkt verder ook dat verzoeker, op het ogenblik dat hij in het kader van huidige bestreden beslissing werd vastgenomen, thuis werd aangetroffen in aanwezigheid van het hele gezin.

Op grond van het administratief dossier blijkt aldus duidelijk dat verzoeker een jongvolwassene is die nog geen eigen gezin heeft gesticht, waarvan niet blijkt dat deze eigen bestaansmiddelen heeft en van wie vaststaat dat hij thans, net als voor de komst naar België, nog steeds inwoont bij zijn ouders. Gelet op de gegevens waarover verweerder beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren er dan ook sterke aanwijzingen voorhanden dat verzoeker nog steeds deel uitmaakte van het kerngezin van zijn ouders en dat er nog steeds een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat het aan verweerder toekwam om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met deze aanwijzingen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te meer ook nu in de voordien ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoeker nog deel uitmaakt van het kerngezin van zijn ouders. Verweerder bleef op dit punt evenwel in gebreke. Enige afweging of de bestreden beslissing in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin. Het lijkt er integendeel op dat verweerder louter en alleen op basis van de meerderjarigheid van verzoeker oordeelde dat verzoeker niet langer als gezinslid kan worden beschouwd, doch een dergelijke beoordeling getuigt niet van de nodige zorgvuldigheid en strookt niet met de rechtspraak van het EHRM.

De Raad merkt op dat verweerder in de nota met opmerkingen alsnog tracht aan te tonen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens dat er geen sprake is van een ongeoorloofde inmenging in dit recht of van een schending van een op België rustende positieve verplichting. Evenwel kan verweerder niet trachten het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing thans recht te zetten. Ten overvloede merkt de Raad hierbij verder op dat verweerder aldus voorbij lijkt te gaan aan voormelde rechtspraak van het EHRM betreffende jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en nog inwonen bij de ouders. Tevens ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat verweerder op dit punt niet consequent is, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – waarin ondertussen eveneens een beslissing werd genomen – op geen enkele wijze betwiste dat verzoeker als lid van het kerngezin tevens mede in functie van de medische problemen van zijn stiefmoeder een aanvraag kon indienen.

De omstandigheid dat ten aanzien van verzoekers gezinsleden ondertussen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, doet verder ook geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de gezinsbanden van verzoeker en met het gegeven dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing dreigde te worden gescheiden van zijn gezinsleden en waarbij verweerder het – om welke redenen ook – op dat ogenblik niet opportuun achtte om de overige gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven met inreisverbod en met terugleiding naar de grens. Het kwam aan verweerder minstens toe om bij het nemen van de bestreden beslissing hierover een standpunt in te nemen, bijvoorbeeld door te motiveren waarom het bestaan van dit gezinsleven alsnog niet zou kunnen worden aangenomen of waarom het gezinsleven de bestreden beslissing niet verhinderde. Nu evenwel noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier enige afweging of onderzoek blijkt betreffende de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel *in casu* in het administratief dossier

wel concrete indicaties terug te vinden zijn omtrent de specifieke gezinssituatie van verzoeker, heeft verweerder, te meer ook gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod van drie jaar, gehandeld in strijd met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht.

Op grond van artikelen 74/11, § 1, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet is vereist dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod of bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval of met het gezins- en familieleven. Te meer nu verweerder onmiddellijk de maximumtermijn van drie jaar inreisverbod die mogelijk was oplegde, blijkt evenmin dat verweerder, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren, rekening heeft gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan de concrete gezinssituatie. Ook waar verweerder in de nota met opmerkingen, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 19 november 2012, betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet uitdrukkelijk dient te motiveren omtrent mogelijke humanitaire redenen om geen inreisverbod af te geven, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Daarnaast werd in het aangehaalde arrest inderdaad gesteld dat het opgelegde inreisverbod voldoende werd gemotiveerd door de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, doch kwam de Raad tot dit oordeel nadat werd vastgesteld dat uit nazicht van de stukken van het administratief dossier bleek dat er zich in dat dossier geen indicaties bevonden wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verweerder – door op geen enkele wijze rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker in België – bij het nemen van de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS